Dosarul nr. 3-997/2024
2-24022191-12-3-26022024

H O T Ă R Â R E
În numele Legii

25 martie 2026 mun. Chișinău
Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani)
În componența:
Președintele ședinței, judecător Cristina Panfil
Grefier Eugenia Dîrțu

examinând în ședință de judecată publică, cauza de contencios administrativ intentată la acțiunea depusă de Damir Dorin către Inspectoratul Național de Securitate Publică și Inspectoratul General al Poliției privind anularea actului administrativ individual defavorabil.

c o n s t a t ă :

Argumentele participanților la proces:

La data de 26 februarie 2024, Damir Dorin s-a adresat cu acțiune în contencios administrativ către Inspectoratul Național de Securitate Publică și Inspectoratul General al Poliției privind anularea actului administrativ individual defavorabil.

În motivarea poziției sale, a indicat că, la data de 04.11.2021 Inspectoratul Național de Securitate Publică a emis Decizia nr. 80 cu privire la limitarea dreptului de proprietate prin interdicția de posesie a armelor, cu suspendarea dreptului de deținere sau de port și de folosire a armelor și retragerea permisului de armă a cet. Damir Dorin.

La emiterea Deciziei INSP a invocat faptul aflării reclamantului sub învinuire de comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 327 alin. (2), art. 191 alin. (4), art. 326 alin. (1), art. 344 alin. (1), art. 332 alin. (1) din Codul penal al R.M..

Drept temei legal pentru emiterea Deciziei contestate, INSP a invocat și a aplicat prevederile art. 7 alin. (2) lit. a), art. 18 alin. (2) lit. a) și art. 19 alin. (2) și (4) din Legea nr. 130 privind regimul armelor și al muniților cu destinație civilă.

La data de 11.01.2024, în scopul supunerii controlului extrajudiciar al legalității și temeiniciei actului administrativ individual defavorabil a înaintat cerere prealabilă adresată Inspectoratul Național de Securitate Publică și Inspectoratul General al Poliției în calitate de organ ierarhic superior al INSP. Prin cererea respectivă, a solicitat anularea Deciziei INSP nr. 80 din data de 04.11.2021, prin care i-a fost limitat dreptul de proprietate prin interdicția de posesie a armelor, cu suspendarea dreptului de deținere sau de port și de folosire a armelor și retragerea permisului de armă, anularea actelor subsecvente Ordonanța de ridicare din 21.12.2023 și Procesul-verbal de ridicare a obiectelor și documentelor din 21.12.2023 și restituirea în posesie sa a tuturor armelor ridicate în temeiul actelor respective.

În motivarea cererii prealabile, a indicat că, la emiterea Deciziei contestate INSP nu a ținut cont de drepturile reclamantului prevăzute de Codul administrativ, în special dreptul de fi audiat în cadrul procedurii administrative, nu a ținut cont de principiul proporționalității măsurilor aplicate prevăzut la art. 29 Cod administrativ al R.M. în corelație cu starea de fapt și nu a motivat în nici un mod Decizia contestată ca să fie posibil de înțeles care este temeiul aplicării măsurilor dispuse de autoritatea publică prin decizia contestată. De asemenea, autoritatea publică nu a ținut cont nici de principiul prezumției de nevinovăție consfințit în art. 21 al Constituției R.M. și art. 8 al Codului de procedură penală al R.M., precum și principiul legalității prevăzut la art. 3 Cod penal al R.M aplicând disproporționat dreptul său discreționar în privința subsemnatului.

Concomitent, a comunicat riscurile cu impact negativ, create prin ridicarea armelor respective, având în vedere starea de fapt și personalitatea reclamantului, în special activitatea sa profesională în cadrul organelor de ocrotire a normelor de drept ale Republicii Moldova privind lupta cu criminalitatea organizată, pacea și securitatea Republicii Moldova. Totodată a relevat și faptul că dosarele penale în care a primit statut de bănuit, învinuit, inculpat le consideră ca fiind ilegale, neîntemeiate și abuzive, precum și faptul că conform rechizitoriilor, infracțiunile de care a fost învinuit nu au fost săvârșite cu aplicarea armelor și nu au fost constatate amenințări din partea reclamantului cu aplicarea armelor de foc împotriva nimănui.

Examinând cererea prealabilă, INSP a dispus respingerea cererii prin răspunsul 34/17-D-28/24 din data de 25.01.2024 recepționat de reclamant la 30.01.2024, invocând că actul administrativ contestat este unul legal și corespunde rigorilor și procedurilor prevăzute de actele normative.

Examinând cererea prealabilă, IGP, care este organul ierarhic superior al INSP, a dispus respingerea cererii prin răspunsul 34/2-530 din data de 01.02.2024 recepționat de reclamant la 13.02.2024, menționând că la emiterea actului administrativ sub forma răspunsului INSP nr. 34/17-D-28/24 din 25.01.2024, precum și Decizia nr. 80 din 04.11.2021, nu s-au admis devieri de la rigorile normative, actele administrative fiind emise cu respectarea procedurii legale. Din aceste considerente invocate, cererea prealabilă a fost respinsă.

Susține că, la data de 21.12.2023 la domiciliul reclamantului, s-a prezentat Dl Comisar Alexandru Spoială, Șef al Secției Securitate Publică al Inspectoratului de Poliție Buiucani din mun. Chișinău.

În urma discuției purtate cu Dl Alexandru Spoială, Dumnealui i-a comunicat faptul că la data de 04.11.2021 de către Inspectoratul Național de Securitate Publică (INSP) a fost emisă Decizia nr. 80 prin care s-a dispus limitarea dreptului reclamantului de proprietate prin interdicția de posesie a armelor, cu suspendarea dreptului de deținere sau port și de folosire a armelor reclamantului pe perioada aflării sub învinuire de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 327 alin. (2), art. 191 alin. (4), art. 326 alin. (1), art. 344 alin. (1), art. 332 alin. (1) din Codul penal ai R.M., cu retragerea permisului de armă privind deținerea următoarelor arme: • Pistol cu glonț de model Glock 19, cal. 9x19mm, cu seria și numărul CXP615US, deținut în baza permisului de armă pentru port și folosire de tip B nr. 80009254 eliberat la 07.05.2015; • Pistol cu glonț de model CZ Scorpion EVO 351, cal. 9x19mm, cu seria și numărul B074130, deținut în baza

permisului de armă pentru port și folosire de tip B nr. 80009255; • Revolver cu glonț de model Nagan, cal. 7,62x38mm, cu seria și numărul ХЯ312, deținut în baza permisului de armă pentru deținere de tip A nr. 80009256, eliberat la 07.05.2015; • Pistol cu glonț de model Glock 17 G4, cal. 9x19mm, cu seria și numărul TWY776, deținut în baza permisului de armă pentru deținere de tip A nr. 80009257, eliberat la 07.05.2015; • Armă lungă cu glonț de model CZ 455FS, cal. 22WMR, cu seria și numărul B069453, deținută în baza permisului de armă pentru deținere de tip A nr. 80009258, eliberat la 07.05.2015; • Revolver cu glonț de model Smith & Wesson, cal. 357 Mag, cu seria și numărul AZ2756, deținut în baza permisului de armă pentru deținere de tip A nr. 80009259, eliberat la 07.05.2015; • Armă lungă cu glonț de model AKMS-MF-1, cal. 7,62x39mm, cu seria și numărul BI025432, deținută în baza permisului de armă pentru deținere de tip A nr. 80009262, eliberat la 07.05.2015; • Pistol cu glonț de model CZ Scorpion 61S, cal. 7,65mm, cu seria și numărul F5958, deținut în baza permisului de armă pentru deținere de tip A nr. 80026209, eliberat la 20.03.2017; • Pistol cu glonț de model Glock 43, cal. 9x19mm, cu seria și numărul BCUY231, deținut în baza permisului de armă pentru port și folosire de tip B nr. 80026210, eliberat la 20.03.2017; • Pistol cu glonț de model Sig Sauer P320, cal. 9x19mm, cu seria și numărul 58B033413, deținut în baza permisului de armă pentru deținere de tip A nr. 80026220, eliberat la 21.03.2017; • Revolver cu glonț de model Nagan, cal. 7,62x38mm, cu seria și numărul 5003, deținut în baza permisului de armă pentru deținere de tip A nr. 80031203, eliberat la 29.12.2017; • Armă lungă cu glonț de model ADC, cal. 223Rem., cu seria și numărul SE018, deținută în baza permisului de armă pentru deținere de tip A nr. 80034477, eliberat la 23.112018.

Tot atunci, la 21.12.2023, reclamantului i-a fost înmânată copia Deciziei nr. 80 din 04.11.2021.

Întru executarea Deciziei nr. 80 din 04.11.2021, Dl Alexandru Spoială a emis acte subsecvente și a dispus prin Ordonanța de ridicare din 21.12.2024 ridicarea armelor sus menționate și în temeiul Procesului-verbal de ridicare a obiectelor și documentelor tot din aceiași dată a ridicat toate armele, încărcătoarele și munițiile aferente, cu excepția pistolului de model Sig Sauer P320, cal. 9x19mm, care a fost înstrăinat de către reclamant anterior.

Citează prevederile art. 53 alin. (1) din Constituția R.M., art. art. 6 alin. (1), (2), 21 alin. (3), 23 alin. (1), (3), 24 alin. (1) Cod administrativ.

În opinia reclamantului, autoritățile publice INSP și IGP nu au acționat cu bună-credință și echitabil în procedura administrativă respectivă, tratându-l tendențios și discriminatoriu, astfel încălcându-i drepturile și libertățile reclamantului în calitate de participant la această procedură.

În mod special menționează lipsa examinării condițiilor pentru pregătirea și emiterea Deciziei nr. 80 din 04.11.2021, lipsa audierii sale, lipsa explicațiilor sau declarațiilor reclamantului în calitate de participant la procedura administrativă, lipsa unei examinări echitabile și multiaspectuale a situației de fapt, a persoanei reclamantului, a necesității aplicării măsurilor, a circumstanțelor relevante care au importanță deosebită pentru aplicarea limitărilor prevăzute de Legea nr. 130 cu privire la regimul armelor și munițiilor cu destinație civilă în corelare cu drepturile constituționale ale reclamantului și ale familiei reclamantului cum sunt

„Dreptul la viață și integritate fizică și psihică" (art. 24 Constituția R.M.), „Dreptul la apărare" (art. 26 Constituția R.M.), etc.

Susține reclamantul că, a activat o mare parte din viața sa în calitate de colaborator al organelor de ocrotire a normelor de drept și în mod special în lupta cu crima organizată și cu elementele criminale care atentau la valorile supreme și unanim recunoscute cum sunt viața și sănătatea persoanei, proprietatea, ordinea publică și securitatea statului Republica Moldova, etc.. Pe parcursul activității reclamantului profesionale a fost antrenat în diferite activități și acțiuni menite să curme activitatea criminală, infracțională a diferitor grupuri și organizații criminale, cât și a diferitor persoane care au atentat la securitatea statului, la viața și sănătatea cetățenilor, la proprietatea statului și a cetățenilor țării. Activitatea profesională pe care a desfășurat-o cu profund devotament și demnitate, implică și un anumit pericol pentru securitatea sa cât și a familiei reclamantului prin prisma riscului de a fi atacat reclamantul și/sau membrii familiei reclamantului de către diferite persoane din lumea criminală. Întru argumentarea celor menționate, aduce drept exemplu intentarea ilegală a unor dosare penale și învinuirea sa de pretinsa săvârșire a unor infracțiuni pe care nu le-a săvârșit, pe unele dosare penale existând deja sentință de achitare. Un alt exemplu în același sens îl constituie desecretizarea ilegală a dosarului reclamantului personal și publicarea în presă a tuturor datelor, inclusiv a celor cu caracter personal, privitor la activitatea sa în calitate de ofițer de informații externe din cadrul unei secții speciale din subordinea Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova, fapt care crește și mai tare gradul de pericol pentru securitatea sa și a familiei sale.

În urma publicării informațiilor despre reclamant și activitatea sa profesională în cadrul organelor de ocrotire a normelor de drept, atât reclamantul cât și familia sa, a fost și sunt supuși unor riscuri majore fiind amenințați permanent pe diferite căi de către diferite persoane cu intentarea dosarelor penale, răfuiala fizică și chiar cu lichidarea fizică a reclamantului și/sau a membrilor familiei reclamantului (inclusiv copiii).

Circumstanțele menționate supra l-au impus să dispună de armă personală cu dreptul de a o purta permanent și care servește în calitate de mijloc de supravețuire și posibilitate de a curma sau opri un potențial atac asupra reclamantului și/sau asupra membrilor familiei sale.

Informațiile privitoare la activitatea reclamantului profesională, rezultatele activității, riscurile la care s-a supus în timpul desfășurării activității cât și după finalizarea ei, sunt deținute de subdiviziunile corespunzătoare ale Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova și pot fi verificate oricând de către organele cointeresate în scopul de a se convinge că afirmațiile reclamantului nu sunt lipsite de substanță. Totodată aceste informații pot fi confirmate verbal de către foștii conducători și colaboratori ai subdiviziunilor Ministerul Afacerilor Interne în care a activat.

Privitor la armele cu țeavă lungă deținute de reclamant cu drept de deținere în baza permisului de tip „A", menționează că de mai mulți ani este membru al unor federații sportive de tir, iar armele respective le-a folosit strict pentru diferite antrenamente sau participare la diferite competiții sportive organizate și desfășurate de federațiile sportive respective. Întru confirmarea calității reclamantului de membru al federațiilor sportive de tir a anexat fotocopiile actelor

confirmative a calității de membru. Totodată, la momentul înaintării cererii prealabile a menționat că la acel moment era în curs de perfectare legitimația nouă, care confirmă faptul deținerii de către reclamant a calității de membru al A.O. „Practical Shooting Sport Club of Moldova", legitimație care a fost emisă la 31.01.2024.

În cazul în care INSP nu ar fi abordat un tratament tendențios, ar fi examinat obiectiv, multiaspectual și echitabil toate circumstanțele faptice, l-ar fi audiat și ar fi primit explicațiile sale, ar fi verificat toate informațiile, faptele și probele, atunci ar fi avut posibilitatea să aprobe o decizie corectă, echitabilă, legală și argumentată, ceea ce cu părere de rău nu s-a întâmplat nici la emiterea Deciziei contestate și nici la examinarea cererii prealabile.

Citează reclamantul prevederile art. 29 Cod administrativ.

Menționează că, atât în Decizia nr. 80 din 04.11.2021 cât și în răspunsurile la cererea prealabilă nu este argumentată în nici un mod respectarea principiului proporționalității măsurii întreprinse, iar ingerința produsă prin aplicarea măsurii respective este una disproporționată.

În contextul alin. (2) al art. 29 Cod administrativ al R.M. apar următoarele întrebări: a) Care a fost sau este scopul urmărit de către INSP și IGP folosind drept instrument împuternicirile atribuite prin Legea nr. 130 din 08.06.2012 și cât de potrivită este această măsură pentru atingerea scopului pe care nici măcar nu-l cunoaște, având în vedere că a fost pus ilegal și neîntemeiat sub învinuire de pretinsa săvârșire a unor infracțiuni componențele cărora nici măcar nu prevăd aplicarea sau utilizarea armelor pe de o parte, iar pe de altă parte nu există nicio sentință/hotărâre judecătorească definitivă și/sau irevocabilă de condamnare a reclamantului pe oricare din infracțiunile imputate, ba dimpotrivă există deja o sentință de achitare? b) Care este sau era necesitatea aplicării acestei măsuri pentru atingerea unui scop necunoscut și care erau circumstanțele sau probele care argumentează? c) Cât de rezonabilă este această măsură restrictivă în cazul de față, având în vedere că pe de o parte reclamantul a fost pus sub învinuire pentru pretinsa săvârșire a unor infracțiuni care nu prevăd folosirea armelor, totodată reclamantul beneficiind de prezumția nevinovăției prevăzută de art. 21 din Constituția R.M. și art. 6 alin. (1) Cod penal al R.M., iar pe de altă parte asupra reclamantului și a membrilor familiei reclamantului planează un pericol real de atentare asupra vieții și sănătății? în cazul în care se va întâmpla ceva cu reclamant sau cu cineva dintre membrii familiei reclamantului cine va răspunde pentru faptul că a fost privat de dreptul de a mă apăra și a putea preveni sau curma un potențial atac?

Se întreabă reclamantul, cât de rezonabilă este aplicarea acestei măsuri față de un ofițer care a deținut arme de serviciu mulți ani la rând, iar armă personală a deținut mai mult de 20 de ani, nu a pus în pericol pe nimeni din cauza deținerii sau portului armelor și nu a admis nici cea mai mică încălcare legată de modul de deținere, port și folosire a armelor? Ce pericol social prezintă deținerea de către reclamant a armelor în coraport cu examinarea cauzelor în care este bănuit, învinuit sau inculpat?

Citează prevederile art. art. 30 alin. (2), 31, 70 alin. (1), 94 alin. (1) Cod administrativ.

Susține că, din conținutul deciziei contestate nu este absolut deloc clar care interes public urmează a fi apărat, cărui interes public îi sunt destinate aceste măsuri restrictive și care este

necesitatea aplicării acestor măsuri pentru interesul public dacă nu există nici o circumstanță care să justifice necesitatea aplicării lor sau care să probeze un potențial pericol real, fapt care pe de o parte contravine prevederilor art. 30 alin. (2) din Codul administrativ al R.M, iar pe de altă parte, în cazul de față, contravine prevederilor art. 21 din Constituția R.M. și art. 6 alin. (1) Cod Penal a! R.M. prin prisma invocării faptului că reclamantul ar avea statut de bănuit, învinuit sau inculpat în dosare penale.

Menționează că atât decizia contestată cât și răspunsurile la cererea prealabilă nu sunt motivate, emitentul limitându-se numai la citarea normelor legale, fapt care vine în contradicție cu art. 31 Cod administrativ al R.M.

Aduce la cunoștința faptul că despre inițierea procedurii administrative nu a fost anunțat/notificat/informat în nici un mod până la 21.12.2023.

Notează că, este relevant în cazul de față faptul că la 04.11.2021 reclamantul în genere se afla în stare de arest, fiind deținut în penitenciarul nr. 13 din mun. Chișinău, fapt despre care INSP cunoștea cu siguranță și probabil conștientiza că reclamantul nu are acces la arme și nu există nici un pericol pentru „interesul public". Acest fapt dovedește încă odată în plus tratamentul tendențios și disproporționalitatea măsurii aplicate de către INSP în raport cu reclamantul.

Susține că, dreptul reclamantului de a fi audiat în cadrul procedurii administrative respective a fost încălcat, astfel reclamantul a fost privat de posibilitatea și dreptul de a se expune, prezenta probe și argumenta poziția reclamantului în legătură cu întreaga procedură administrativă.

Citează prevederile art. art. 118, 137 alin. (1) Cod administrativ.

Susține că, la emiterea Deciziei nr. 80 din 04.11.2021 cât și la emiterea refuzurilor, autoritatea publică INSP și IGP nu a ținut cont de prevederile art. 118 și 137 alin. (1) Cod administrativ al R.M., în ele nefiind reflectată motivarea din care să poată fi recunoscute și punctele de vedere din care autoritatea publică a reieșit la exercitarea dreptului discreționar, nu s-a referit la argumentele expuse în cadrul audierii pentru că însăși audierea nu a avut loc, decizia respectivă nu cuprinde motivarea în fapt a oportunității emiterii actului administrativ și a exercitării dreptului discreționar în raport cu scopul pentru care le-a fost atribuit dreptul prevăzut de Legea nr. 130 din 08.06.2012 și totodată nu a fost respectat principiul proporționalității dintre măsurile aplicate și interesul public protejat.

Prin urmare, atât decizia nr. 80 din 04.11.2021 cât și răspunsurile la cererea prealabilă sunt lipsite de motivarea completă care condiționează legalitatea lor după cum este indicat în alin. (3) al art. 118 și în temeiul art. 143 alin. (1) și (2) și art. 162 din Codul administrativ al R.M. decizia nr. 80 din 04.11.2021 urmează a fi anulate integral.

Suplimentar, citează prevederile art. art. 2 alin. (2), 3, 6, 10 alin. (1), 11, 16, 17, 20, 21, 23, 29, 32, 36, 64 alin. (1), 69 alin. (1), 85 alin. (3), 94, 118, 137, 189 alin. (1), 196 alin. (1), 206 alin. (1) din Codul Administrativ.

Prin urmare, reclamantul Damir Dorin solicită anularea actului administrativ individual - Decizia Inspectoratului Naționale de Securitate Publică nr. 80 din data de 04.11.2021, privind

limitarea dreptului de proprietate prin interdicția de posesie a armelor, cu suspendarea dreptului de deținere sau de port și de folosire a armelor și retragerea permisului de armă a cet. Damir Dorin, - Decizia Inspectoratului Național de Securitate Publică nr. 34/17-D-28/24 din 25.01.2024, emisă în privința cererii prealabile din data de 11.01.2024, înaintate împotriva Deciziei Inspectoratului Național de Securitate Publică nr. 80 din data de 04.11.2021, - Decizia Inspectoratului General al Poliției nr. 34/2-530 din 01.02.2024, emisă în privința cererii prealabile din data de 11.01.2024, înaintate împotriva Deciziei Inspectoratului Național de Securitate Publică nr. 80 din data de 04.11.2021, - Ordonanța de ridicare din 21.12.2023, emisă de către Dl Alexandru Spoială, Șef al Secției Securitate Publică al Inspectoratului de Poliție Buiucani din mun. Chișinău, - Procesul-verbal de ridicare a obiectelor și documentelor din 21.12.2023, emise de către Dl Alexandru Spoială, Șef al Secției Securitate Publică al Inspectoratului de Poliție Buiucani din mun. Chișinău și obligarea autorității publice Inspectoratul National de Securitate Publică și Inspectoratul General al Poliției să restituie armele ridicate în temeiul Deciziei nr. 80 din 04.11.2021, Ordonanței de ridicare din 21.12.2023 și Procesului-verbal de ridicare a obiectelor și documentelor din 21.12.2023.

La data de 11 aprilie 2024, din partea autorității publice pârâte Inspectoratul Național de Securitate Publică al IGP a parvenit referința pe marginea acțiunii prin care solicită respingerea acesteia ca fiind neîntemeiată. (f.d. 60, 61-64)

În motivarea poziției sale, la data de 26.10.2013 a intrat în vigoare Legea nr. 130/2012 Privind regimul armelor și al munițiilor cu destinația civilă. Conform art. 1 alin. (1) prezenta lege stabilește categoriile de arme și de muniții cu destinație civilă, precum și condițiile în care procurarea, înstrăinarea, deținerea, portul, folosirea acestor arme și muniții și operațiunile cu ele sînt permise pe teritoriul Republicii Moldova.

Concomitent a menționat că Legea 130/2012 privind regimul armelor și al munițiilor cu destinația civilă, este o lege organică care potrivit an. 10 alin. (1) al Legii 100/2017 cu privire la actele normative, este actul normativ care reprezintă o dezvoltare a normelor constituționale și poate interveni în domeniile expres prevăzute de Constituție.

Potrivit prevederilor art. 11 al Legii 100/2017, Legile ordinare nu pot interveni în domeniile supuse reglementării prin Constituție și lege organică.

Astfel, în conformitate cu prevederile art. 3 alin. (3) Ministerul Afacerilor Interne prin intermediul serviciului abilitat este autoritatea competentă care exercită autorizarea, evidența, controlul și supravegherea privind deținerea, portul și folosirea armelor și a munițiilor, precum și privind operațiunile cu acestea, fiind unica autoritate competentă care reprezintă Republica Moldova în cadrul transferurilor și notificărilor privind armele și munițiile în condițiile prezentei legi.

La data de 29.09.2021 prin scrisoarea cu nr. 12223 înregistrată în secretariatul Inspectoratului National de Securitate Publică a parvenit informația din cadrul Procuraturii pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale prin care au fost informați că cet. Damir Dorin, are statut de învinuit în cadrul cauzei penale nr. 2021670134, fiind înaintată

acuzarea în comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 327 alin. (2), art. 191 alin. (4), art. 362 alin. (1), art. 344 alin. (1), art. 332 alin. (1) din Codul penal.

Astfel, acțiunile cet. Damir Dorin, cad sub incidența art.7 alin. (2) lit. a), art. 18 alin. (2) lit. a) și art. 19 alin. (2) și (4) ale Legii nr. 130/2012 privind regimul armelor și al muniților cu destinația civilă, care expres prevede că limitarea dreptului de proprietate prin interdicția de posesie a armelor se aplică daca titularul este învinuit sau inculpat în cauze penale pentru fapte săvârșite cu intenție, potrivit legislației în vigoare, iar suspendarea dreptului de deținere sau de port și de folosire a armelor se dispune pentru întreaga perioadă în care persoana se află sub învinuire. Pe perioada suspendării dreptului de deținere sau de port și de folosire a armelor, permisul de armă se retrage de către organul de poliție care a dispus măsura, iar armele și întreaga cantitate de muniții deținute se depun în 24 de ore la organul de poliție în a cărui rază de competență teritorială titularul își are domiciliul, cu excepția situației în care acestea se ridică de către organul de poliție.

Prin urmare, la data 04.11.2021 în temeiul art.7 alin. (2) lit. a), art. 18 alin. (2) lit. a) și art. 19 alin. (2) și (4) ale Legii nr. 130/2012, de către Inspectoratul național de securitate publică al 1GP a fost emisă decizia nr. 80 privind limitarea dreptului de proprietate prin interdicția de posesie a armelor, cu suspendarea dreptului de deținere sau de port și folosire a armelor și retragerea permiselor de armă ce aparțin cet. Damir Dorin.

Refuzul menționat este legal și întemeiat, or, art. 7 alin. (2) lit. a), art. 18 alin. (2) lit. a) și art. 19 alin. (2) și (4) ale Legii nr. 130/2012 privind regimul armelor și muniților cu destinația civilă care expres prevede că limitarea dreptului de proprietate prin interdicția de posesie a armelor se aplică dacă titularul este învinuit sau inculpat în cauze penale pentru fapte săvârșite cu intenție, potrivit legislației in vigoare, iar suspendarea dreptului de deținere sau de port și de folosire a armelor se dispune pentru întreaga perioadă in care persoana se află sub învinuire. Pe perioada suspendării dreptului de deținere sau de port și de folosire a armelor, permisul de armă se retrage de către organul de poliție care a dispus măsura, iar armele și întreaga cantitate de muniții deținute se depun în 24 de ore la organul de poliție în a cărui rază de competență teritorială titularul își are domiciliul, cu excepția situației în care acestea se ridică de către organul de poliție.

Nefiind de acord cu decizia nr. 80 din 04.11.2021, reclamantul a înaintat cerere prealabilă la 11.01.2024 potrivit căreia, a solicitat anularea deciziei, anularea procesului-verbal și a ordonanței de ridicare a obiectelor din 21.12.2023, precum și returnarea armelor aflate în proprietate.

Astfel la 11.01.2024 a fost pornită procedura administrativă nr. D-28/24 intentată la cererea înaintată de Damir Dorin privind contestarea actului administrativ defavorabil emis de Inspectoratul național de securitate publică al IGP.

La 25.01.2024 prin răspunsul nr. 34/17-D-28/24 a fost informat că, Inspectoratul național de securitate publică, în calitate de autoritate publică emitentă comunică ca aceasta (cererea prealabilă) se respinge ca neîntemeiată, întrucât actul administrativ contestat este unul legal și corespunde rigorilor și procedurilor prevăzute în actele normative.

De asemenea, la 08.02.2024 prin răspunsul nr. 34/2-530 de către Inspectoratul General al Poliției a fost informat că la emiterea actului administrativ Inspectoratul național de securitate publică nu a admis devieri de la rigorile normative.

În cazul în care dacă se revendică încălcarea unui drept, urmează ca actul administrativ emis de Inspectoratul național de securitate publică al IGP să fie contestat prin înaintarea unei acțiuni în contenciosul administrativ, timp de 30 zile de la data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă.

Citează prevederile art. 54 alin. (2) al Constituției.

Prin urmare, susține că, restrângerea unor drepturi (cu excepția drepturilor proclamate în articolele 20-24) se impune în scopul apărării ordinii publice, care reprezintă un ansamblu de dispoziții prin care se asigură liniștea publică, armonia socială, respectul față de lege și decizii legitime ale autorităților publice.

În scopul sus menționat legislatorul a adoptat Legea nr. 130/2012 privind regimul armelor și al munițiilor cu destinația civilă, care stabilește regimul circulației armelor și muniților-bunuri supuse unui regim special (limitat) de circulație civilă.

Astfel, bunurile limitate în circuitul civil pot fi dobândite, deținute, folosite și înstrăinate în condițiile prevăzute de lege. În principiu, restricțiile se referă la subiecții de drept care pot dobândi și înstrăina bunurile menționate, ori la condițiile de încheiere a actelor juridice în privința acestora.

Menționează că, prevederile Legii nr. 130/2012 privind regimul armelor și al muniților cu destinația civilă, fac excepție de la aplicarea clasică a normelor juridice, or, restricțiile indicate în Legea de referință sunt în interesul superior al comunității și se aplică exclusiv în forma și modul vizat, iar circumstanțele care reduc caracterul prejudiciabil cum ar fi termenul de prescripție, stingerea antecedentelor și reabilitarea în drepturi, nu pot servi temei pentru ridicarea restricțiilor expres stabilite de către legislator.

Prin urmare, solicită a respinge neîntemeiată acțiunea înaintată de reclamantul Damir Dorin împotriva Inspectoratului național de securitate publică cu privire la anularea actului administrativ defavorabil.

La data de 18 noiembrie 2024, din partea autorității publice pârâte Inspectoratul General al Poliției a parvenit referința pe marginea acțiunii prin care solicită respingerea acesteia ca fiind neîntemeiată. (f.d. 107-110)

Incidente procedurale:

Prin hotărârea Curții Constituționale nr.14 din 13 noiembrie 2025, s-a respins sesizarea privind excepția de neconstituționalitate a articolelor 7 alin. (2) lit. a) și 18 alin.(2) lit. a) din Legea nr. 130 din 8 iunie 2012 privind regimul armelor și muniților cu destinație civilă, ridicată de dl avocat Alexandru Levinschi, în interesele dlui Dorin Damir, parte în dosarul nr. 3-997/2024, pendinte la Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani. (f.d.149, 150-156)

În ședința de judecată:

Reprezentantul reclamantului Damir Dorin, avocatul Levinschi Alexandru, a susținut cererea de chemare în judecată și solicitat admiterea acțiunii.

Reprezentantul autorității publice pârâte Inspectoratul General al Poliției, Bolgarenco Roman, a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată ca fiind neîntemeiată.

Reclamantul Damir Dorin, nu s-a prezentat, interesele acestuia fiind reprezentate de către avocatul Levinschi Alexandru.

Reprezentantul autorității publice pârâte Inspectoratul Național de Securitate Publică nu s-a prezentat, solicitând examinarea cauzei în absența sa. (f.d. 145)

Aprecierea instanţei de judecată.

Examinând acțiunea reclamantului Damir Dorin, audiind explicațiile participanților la proces, studiind argumentele pârâtului, cererea înaintată, precum și probele administrate în ansamblul şi interconexiunea lor, normele legii aplicabile, instanța de judecată apreciază cererea de chemare în judecată ca fiind parțial admisibilă, și pasibilă respingerii, din următoarele considerente.

Conform prevederilor art. 189 alin. (1) şi (2) din Codul administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorităţi publice poate înainta o acţiune în contencios administrativ. O acţiune în contencios administrativ poate fi înaintată şi atunci când autoritatea publică nu a soluţionat în termen legal o cerere.

Conform art. 2 alin. (1) din Codul administrativ, prevederile prezentului cod determină statutul juridic al participanţilor la raporturile administrative, atribuţiile autorităţilor publice administrative şi ale instanţelor de judecată competente pentru examinarea litigiilor de contencios administrativ, drepturile şi obligaţiile participanţilor în procedura administrativă şi cea de contencios administrativ.

Conform art. 3 din Codul administrativ, legislaţia administrativă are drept scop reglementarea procedurii de înfăptuire a activităţii administrative şi a controlului judecătoresc asupra acesteia, în vederea asigurării respectării drepturilor şi a libertăţilor prevăzute de lege ale persoanelor fizice şi juridice, ţinându-se cont de interesul public şi de regulile statului de drept.

Conform art. 18 din Codul administrativ, interesul public vizează ordinea de drept, democraţia, garantarea drepturilor şi a libertăţilor persoanelor, precum şi obligaţiile acestora, satisfacerea necesităţilor sociale, realizarea competenţelor autorităţilor publice, funcţionarea lor legală şi în bune condiţii.

Conform art. 22 alin. (1) din Codul administrativ, autorităţile publice şi instanţele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul şi volumul cercetărilor şi nu sunt legate nici de expunerile participanţilor, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

Conform art. 93 alin. (1) din Codul administrativ, fiecare participant probează faptele pe care îşi întemeiază pretenția.

Referitor la admisibilitatea acțiunii.

În sensul art. 20 și art.189 alin. (1) din Codul administrativ, orice persoană poate înainta o acțiune în contencios administrativ, dacă revendică încălcarea prin activitatea administrativă a unei autorități publice a unui drept legitim sau a unei libertăți stabilită prin lege. Cu privire la

acțiunea în contencios administrativ decid instanţele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform Codului administrativ.

Conform art. 5 din Codul administrativ, activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale și normative, a contractelor administrative, a actelor reale, precum și a operațiunilor administrative realizate de autoritățile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea legii și se aplică nemijlocit legea.

Prin prisma art. 10 alin. (1) din Codul administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Potrivit art. 11 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ prevede că, actul administrativ individual defavorabil este actul care impune destinatarilor lor obligaţii, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat.

Astfel, prin urmare, decizia Inspectoratului Național de Securitate Publică nr. 80 din 04.11.2021, decizia Inspectoratului Național de Securitate Publică nr. 34/17-D-28/24 din 25.01.2024, emisă în procedură prealabilă și decizia Inspectoratului General al Poliției nr. 34/2-530 din 01.02.2024, emisă în procedură prealabilă, sunt acte administrative individual defavorabile emise în privința reclamantului Damir Dorin.

Instanța de judecată reține că, admisibilitatea acțiunii în contencios administrativ este condiționată inter alia de revendicarea de către reclamant a încălcării unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice.

Potrivit art. 17 din Codul administrativ, prevede că, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Conform art. 39 din Codul administrativ, controlul judecătoresc al activității administrative este garantat şi nu poate fi îngrădit. Orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art. 17 sau prin nesoluţionarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanței de judecată competente. Instanța menționează că la art. 17 se dă noțiunea dreptului vătămat, în sens material, iar noțiunea ”revendică încălcarea” din dispozițiile normelor art. 189 și art. 207 alin. (1) lit. e) Cod administrativ, relevă un aspect procesual și se referă la dreptul reclamantului de a înainta acțiunea în contencios administrativ.

Reclamantul are dreptul la înaintarea acțiunii în contencios administrativ ori de câte ori se deduce la o examinare în prima facie - circumstanțele din cererea sa, acte, dosar administrativ etc. – probabilitatea (posibilitatea) lezării unui drept al său prin actul administrativ individual contestat.

Probabilitatea că dreptul subiectiv ar putea fi vătămat este prezumată de fiecare dată când o persoană este destinatar (art. 11 alin. (2) enunțul 1) al actului administrativ individual defavorabil sau este terț.

Reclamantul este destinatarul actelor administrative individuale contestate.

Noțiunea „revendică încălcarea” nu echivalează cu noțiunea „vătămarea dreptului”.

”Revendicarea încălcării” justifică dreptul reclamantului în sens procesual de a înainta acțiunea în contencios administrativ, iar „vătămarea dreptului” se dovedește prin probațiune, fiind o problemă de fond. Astfel, constatarea vătămării dreptului de fiecare dată trebuie să fie un element de fond, altfel, acțiunea trebuie examinată în fond de către instanța competentă pentru a nu îngrădi accesul la justiție (art. 6 CEDO, 20 Constituția RM, art. 39 CA).

În temeiul art.191 alin. (1) din Codul administrativ, controlul de legalitate a actelor Inspectoratului Național de Securitate Publică și a Inspectoratului General al Poliției sunt de competența Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, or, aceste acte nu se regăsesc în excepțiile de la alin. (2) și (3) a art. 191 din Codul administrativ.

Astfel, acțiunea în contencios administrativ este înaintată de reclamant cu respectarea competenței jurisdicționale și teritoriale.

Acțiunea înaintată de către reclamant reprezintă o acțiune în contestare, în conformitate cu prevederile art. 206 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ.

În sensul enunțat, art. 209 alin. (1) lit. b) din Codul administrativ prevede că, acțiunea în contestare și acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă.

Urmează a fi reținut că, acțiunea în contencios administrativ privind anularea deciziei Inspectoratului Național de Securitate Publică nr. 80 din 04.11.2021, a decizie Inspectoratului Național de Securitate Publică nr. 34/17-D-28/24 din 25.01.2024, emisă în procedură prealabilă, a deciziei Inspectoratului General al Poliției nr. 34/2-530 din 01.02.2024, emisă în procedură prealabilă și obligarea restituirii armelor ridicate din posesia proprietarului a fost înaintată la data de 26 februarie 2024, fapt care denotă respectarea termenului de înaintare a acțiunii de către reclamantul Damir Dorin.

Referitor la solicitarea reclamantului Damir Dorin privind anularea ordonanței de ridicare din 21.12.2023 şi procesului-verbal de ridicare a obiectelor şi documentelor din 21.12.2023 urmează a fi declarată inadmisibilă din următoarele considerente.

Conform art. 2 din Codul administrativ, prevederile prezentului cod determină statutul juridic al participanţilor la raporturile administrative, atribuţiile autorităţilor publice administrative şi ale instanţelor de judecată competente pentru examinarea litigiilor de contencios administrativ, drepturile şi obligaţiile participanţilor în procedura administrativă şi cea de contencios administrativ.

Anumite aspecte ce ţin de activitatea administrativă privind domenii specifice de activitate pot fi reglementate prin norme legislative speciale derogatorii de la prevederile prezentului cod numai dacă această reglementare este absolut necesară şi nu contravine principiilor prezentului cod.

Prevederile prezentului cod nu se aplică: a) raporturilor juridice de drept privat la care participă autorităţile publice; b) raporturilor juridice ale autorităţilor publice care acţionează în baza Codului contravenţional sau Codului penal; c) actelor supuse controlului de

constituţionalitate de către Curtea Constituţională; d) procedurii de elaborare şi adoptare a actelor normative.

Art. 5 și art. 6 din Codul administrativ statuează că, activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale şi normative, a contractelor administrative, a actelor reale, precum şi a operaţiunilor administrative realizate de autorităţile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea legii şi se aplică nemijlocit legea.

Procedura administrativă este activitatea autorităţilor publice cu efect în exterior, îndreptată spre examinarea condiţiilor, pregătirea şi emiterea unui act administrativ individual, spre examinarea condiţiilor, pregătirea şi încheierea unui contract administrativ sau examinarea condiţiilor, pregătirea şi întreprinderea unei măsuri strict de autoritate publică.

Emiterea unui act administrativ individual, încheierea unui contract administrativ sau întreprinderea unei măsuri strict de autoritate publică sunt părţi ale procedurii administrative.

În concordanță cu art. 10 din Codul administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziţie, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Decizia autorităţii publice privind acordarea despăgubirilor pentru prejudiciile cauzate prin activitatea administrativă ilegală este un act administrativ individual.

În conformitate cu art. 11 din Codul administrativ, actele administrative individuale pot fi: a) acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligaţii, sancţiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat; b) acte favorabile – actele care creează destinatarilor săi un beneficiu sau un avantaj de orice fel.

Destinatarul unui act administrativ individual este doar persoana către care actul administrativ se îndreaptă. Terţii, ale căror drepturi sunt afectate de actul administrativ individual, nu sunt destinatarii acestuia.

Un act administrativ de acordare periodică a prestaţiilor materiale sau băneşti este un act administrativ individual prin care o astfel de prestaţie se acordă pentru un număr determinat sau nedeterminat de perioade succesive.

Conform art. 14 din Codul administrativ, actul real este activitatea administrativă de drept public care nu are drept scop o reglementare concretă sau abstractă, ci un rezultat real.

Sunt acte reale, în special, informaţiile, avertizările sau recomandările autorităţilor publice şi acţiunile întreprinse de acestea.

În măsura în care prevederile prezentului cod nu conţin reglementări imperative, în privinţa actelor reale se aplică corespunzător dispoziţiile referitoare la actele administrative individuale, dacă acest lucru nu este exclus în baza diferenţelor dintre actul administrativ individual şi actul real.

În corespundere cu art. 15 din Codul administrativ, operaţiunile administrative sunt manifestările de voinţă sau activităţile autorităţilor publice care nu produc ca atare efecte juridice.

Operaţiunile administrative pot fi contestate doar concomitent cu actul administrativ individual, cu excepţia operaţiunilor administrative executorii sau îndreptate împotriva unui terţ.

În acord cu art. 17 din Codul administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Potrivit art. 22 din Codul administrativ, autorităţile publice şi instanţele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul şi volumul cercetărilor şi nu sunt legate nici de expunerile participanţilor, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

Faptele deja cunoscute autorităţilor publice sau instanţelor de judecată competente, faptele general notorii şi faptele prezumate în virtutea prevederilor legale nu necesită a fi probate, până la proba contrarie.

Conform art. 123 din Codul administrativ, o încălcare a prevederilor de formă şi procedură, care nu duce la nulitatea actului administrativ individual, este neînsemnată atunci când: a) cererea necesară emiterii actului administrativ se întocmeşte ulterior; b) motivarea necesară se recuperează ulterior de către autoritatea publică; c) audierea necesară a unui participant se face ulterior; d) decizia unei comisii, necesară pentru emiterea actului administrativ, se ia ulterior; e) colaborarea necesară a unei autorităţi publice are loc ulterior.

Acţiunile prevăzute la alin. (1) pot fi recuperate până la finalizarea dezbaterilor judiciare în prima instanţă.

În concordanță cu art. 190 din Codul administrativ, nu pot fi contestate cu acţiune în contencios administrativ următoarele acte administrative: a) actele exclusiv politice ale Parlamentului, ale Preşedintelui Republicii Moldova şi ale Guvernului; b) actele administrative cu caracter diplomatic referitoare la politica externă a Republicii Moldova; c) actele de comandament cu caracter militar.

Conform art. 194 alin. (1) din Codul administrativ, în procedura în prima instanţă, în procedura de apel şi în procedura de examinare a recursurilor împotriva încheierilor judecătoreşti se soluţionează din oficiu probleme de fapt şi de drept.

În concordanță cu art. 195 din Codul administrativ, procedura acţiunii în contenciosul administrativ se desfăşoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepţia art. 169–171.

În conformitate cu art. 206 din Codul administrativ, o acţiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acţiune în contestare); b) obligarea autorităţii publice să emită un act administrativ individual (acţiune în obligare); c) impunerea la acţiune, la tolerare a acţiunii sau la inacţiune (acţiune în realizare); d) constatarea existenţei sau inexistenţei unui raport juridic ori nulităţii unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ (acţiune în constatare); sau e) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ normativ (acţiune de control normativ).

Acţiunea în constatare prezumă existenţa unui interes îndreptăţit pentru constatarea solicitată. Acţiunea în constatare nu poate fi înaintată dacă reclamantul îşi poate sau şi-ar putea revendica drepturile printr-o altă acţiune prevăzută la alin. (1), cu excepţia situaţiei când se urmăreşte constatarea nulităţii unui act administrativ individual sau normativ.

Conform art. 207 alin. (1) și alin. (2) lit. e) din Codul administrativ, instanţa verifică din oficiu dacă sunt întrunite condiţiile pentru admisibilitatea unei acţiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acţiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs.

Acţiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special când: - reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17.

Sub aspect procesual, accesul liber la justiţie se materializează în prerogativele pe care le implică dreptul la acţiune, ca aptitudine legală ce este recunoscută de ordinea juridică oricărei persoane fizice sau juridice care pretinde un drept împotriva unei alte persoane ori are un interes pentru constatarea existenței sau inexistenței unui drept.

Astfel, potrivit normelor procesuale, pentru a pune în mişcare o acţiune, este necesară îndeplinirea cumulativă a unor condiţii de formă și conținut, precum ar fi respectarea competenței jurisdicționale, existența capacității procesuale, achitarea taxei de stat etc. Revendicarea unui drept subiectiv vătămat constituie în sine o condiție specială obligatorie de valorificare a dreptului la acțiune în justiție.

În același context, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a menționat că accesul la justiție poate fi limitat, în special prin instituirea condiţiilor de admisibilitate, domeniu în care statul se bucură de o anumită marjă de apreciere. Aceste limitări trebuie să urmărească un scop legitim, asigurându-se o proporţionalitate între interesul persoanei şi scopul legitim urmărit (Guérin contra Franţei, 29 iulie 1998, § 37). Totuşi, limitările nu trebuie să reducă la zero esenţa acestui drept. Regulile de procedură au scopul de a asigura o bună administrare a justiţiei şi, în special, a asigura securitatea raporturilor juridice, iar cei implicaţi în proceduri trebuie să se aştepte ca aceste reguli să fie aplicate (Miragall Escolano ş.a. contra Spaniei, 25 ianuarie 2000, § 33).

Concomitent, judecătorul remarcă că prin instituirea admisibilității acțiunilor deferite judecății nu s-a urmărit restrângerea accesului liber la justiţie, de care, în mod evident, cel interesat beneficiază în condiţiile legii, ci exclusiv instaurarea unui climat de ordine juridică, indispensabil, în vederea exercitării dreptului constituţional statuat de art. 20 din Constituția Republicii Moldova, prevenindu-se, astfel, abuzurile şi asigurându-se protecţia drepturilor şi intereselor legitime ale celorlalte părţi.

Noţiunea de “act administrativ” este definită atât în legislația autohtonă, cât şi în Rezoluţia (77) Cu privire la protecţia individului faţă de actele autorităţilor administrative, adoptată de Comitetul de Miniştri al Consiliului Europei la 28 septembrie 1997. În accepțiunea reglementărilor enunțate, actul administrativ este o manifestare juridică unilaterală de voință, cu caracter normativ sau individual, din partea unei autorități publice în vederea organizării executării sau executării în concret a legii, actul administrativ desemnează orice măsuri individuale sau decizii luate în cadrul exercitării autorităţii publice, susceptibile de a afecta direct drepturile, libertăţile sau interesele persoanelor fizice sau juridice şi care nu este un act îndeplinit în cadrul exercitării unei funcții judiciare.

Din optica accesului liber la justiție, orice persoană poate înainta acțiuni de contencios administrativ, însă nu orice persoană ce înaintează acțiune în judecată revendică un drept vătămat propriu, mai mult, crucial este ca vătămarea să derive dintr-un act administrativ individual al unei autorități publice deoarece activitatea ultimelor nu se rezumă doar la emiterea actelor administrative ci și ale altor acte lipsite de substanță administrativă.

La caz, prin ordonanța de ridicare din 21.12.2023 s-a dispus ridicarea unui șir de obiecte, în temeiul materialului contravențional nr. 16223 din 09.11.2021, iar prin procesul-verbal de ridicare a obiectelor şi documentelor din 21.12.2023 s-a consemnat ridicarea de la Damir Dorin a bunurilor conform liste indicate.

Judecătorul remarcă faptul că, în esență, titularul acțiunii pretinde anularea ordonanței de ridicare din 21.12.2023 şi procesului-verbal de ridicare a obiectelor şi documentelor din 21.12.2023. Din conținutul cadrului legal reliefat supra, rezidă cu certitudine că ordonanța de ridicare din 21.12.2023 şi procesul-verbal de ridicare a obiectelor şi documentelor din 21.12.2023 nu reprezintă acte administrative și nici operațiuni administrative, natura juridică și modalitatea de contestare a unor asemenea acte derivând din reglementări ce nu se circumscriu Codului administrativ, ci Codului contravențional.

Încercarea de a conferi substanță administrativă ordonanței de ridicare din 21.12.2023 şi procesului-verbal de ridicare a obiectelor şi documentelor din 21.12.2023, va fi susceptibilă să sfideze dispoziția imperativă consacrată la art. 2 alin. (3) lit. b) din Codul administrativ.

Prin urmare, acțiunea în contencios administrativ depusă de Damir Dorin către Inspectoratul Național de Securitate Publică și Inspectoratul General al Poliției privind anularea ordonanței de ridicare din 21.12.2023 şi procesului-verbal de ridicare a obiectelor şi documentelor din 21.12.2023 urmează a fi declarată inadmisibilă în temeiul art. 207 alin. (1) și (2) lit. e) din Codul administrativ al RM coraborat cu art. 2 alin. (3) lit. b) din Codul administrativ.

Urmează a-i fi explicat reclamantului că, în temeiul art. 207 alin. (3) din Codul administrativ, declararea acțiunii, în partea respectivă, ca inadmisibilă în baza temeiurilor specificate la alin. (2) lit. a)–e) exclude posibilitatea adresării repetate în judecată a aceluiași reclamant cu aceeași acțiune.

În rest, instanța de judecată a constatat că motive de inadmisibilitate în conformitate cu prevederile art. 207 alin. (2) din Codul administrativ în privința acțiunii de contencios administrativ înaintată de Damir Dorin în partea solicitării privind anularea deciziei Inspectoratului Național de Securitate Publică nr. 80 din 04.11.2021, a decizie Inspectoratului Național de Securitate Publică nr. 34/17-D-28/24 din 25.01.2024, emisă în procedură prealabilă, a deciziei Inspectoratului General al Poliției nr. 34/2-530 din 01.02.2024, emisă în procedură prealabilă și obligarea restituirii armelor ridicate din posesia proprietarului, acțiunea este admisibilă.

Aferent temeiniciei acțiunii.

În continuare, instanța atestă că în conformitate cu prevederile art. 20 alin. (1) din Codul administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate

stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

Instanța de judecată reține că obiectul prezentei cauze îl constituie verificarea legalității Deciziei Inspectoratului Național de Securitate Publică nr. 80 din 04 noiembrie 2021.

La caz, din materialele cauzei și a dosarului administrativ instanța reține că, la data de 24 septembrie 2021, în cadrul Inspectoratului Național de Securitate Publică a fost înregistrată informația Procuraturii pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, înregistrată cu nr. 12223, prin care autoritatea a fost informată despre faptul că Damir Dorin avea statut de învinuit în cadrul cauzei penale nr. 2021670134, fiindu-i înaintată acuzarea în comiterea mai multor infracțiuni prevăzute de Codul penal, inclusiv art. 327 alin. (2), art. 191 alin. (4), art. 362 alin. (1), art. 344 alin. (1) și art. 332 alin. (1). (f.d. administrativ 1)

În aceste circumstanțe, la data de 04 noiembrie 2021, Inspectoratul Național de Securitate Publică a emis Decizia nr. 80, prin care, în privința lui Damir Dorin, a fost dispusă limitarea dreptului de proprietate prin interdicția de posesie a armelor, suspendarea dreptului de deținere sau de port și folosire a armelor și retragerea permiselor de armă. Măsura a fost întemeiată pe faptul că reclamantul se afla sub învinuire pentru comiterea unor infracțiuni intenționate, autoritatea invocând prevederile art. 7 alin. (2) lit. a), art. 18 alin. (2) lit. a) și art. 19 alin. (2) și (4) din Legea nr. 130/2012 privind regimul armelor și al munițiilor cu destinație civilă. (f.d. administrativ 5)

Ulterior, la data de 21 decembrie 2023, reclamantului i-a fost comunicată copia Deciziei nr. 80 din 04 noiembrie 2021, iar în executarea acesteia au fost întocmite actele subsecvente și au fost ridicate armele, încărcătoarele și munițiile aferente, cu excepția pistolului Sig Sauer P320, care fusese înstrăinat anterior.

Nefiind de acord cu măsura dispusă, reclamantul a depus, la data de 11 ianuarie 2024, cerere prealabilă, prin care a solicitat anularea Deciziei INSP nr. 80 din 04 noiembrie 2021, anularea actelor subsecvente privind ridicarea armelor și restituirea armelor aflate în proprietatea sa. (f.d. administrativ 10-15)

Prin răspunsul nr. 34/17-D-28/24 din 25 ianuarie 2024, Inspectoratul Național de Securitate Publică a respins cererea prealabilă, reținând că actul administrativ contestat este legal și corespunde rigorilor și procedurilor prevăzute de actele normative.

La rândul său, Inspectoratul General al Poliției, în calitate de organ ierarhic superior, prin răspunsul nr. 34/2-530 din 08 februarie 2024, a respins cererea prealabilă, indicând că la emiterea Deciziei nr. 80 din 04 noiembrie 2021 și a răspunsului INSP nr. 34/17-D-28/24 din 25 ianuarie 2024 nu au fost admise devieri de la rigorile normative și că actele au fost emise cu respectarea procedurii legale.

Prin urmare, la data de 26 februarie 2024, Damir Dorin s-a adresat cu acțiune în contencios administrativ către Inspectoratul Național de Securitate Publică și Inspectoratul General al Poliției privind anularea actului administrativ individual defavorabil. (f.d.5-13)

Examinând legalitatea actelor administrative contestate, instanța reține că raporturile juridice litigioase sunt reglementate în primul rând de Legea nr. 130 din 08 iunie 2012 privind regimul armelor și al munițiilor cu destinație civilă, lege care stabilește condițiile în care procurarea, înstrăinarea, deținerea, portul și folosirea armelor și munițiilor cu destinație civilă sunt permise pe teritoriul Republicii Moldova.

Potrivit art. 3 alin. (3) din Legea nr. 130 din 08 iunie 2012 privind regimul armelor și al munițiilor cu destinație civilă, Ministerul Afacerilor Interne este autoritatea competentă care exercită autorizarea, evidenţa, controlul şi supravegherea privind deţinerea, portul şi folosirea armelor şi a muniţiilor, precum şi privind operaţiunile cu acestea, fiind unica autoritate competentă care reprezintă Republica Moldova în cadrul transferurilor şi notificărilor privind armele şi muniţiile în condiţiile prezentei legi. În domeniul autorizării, evidenţei, controlului şi supravegherii asupra circulaţiei armelor şi a muniţiilor, Ministerul Afacerilor Interne exercită următoarele funcţii: a) elaborează instrucţiuni privind regimul armelor şi al muniţiilor, forma şi conţinutul documentelor emise în temeiul prezentei legi; b) autorizează, ţine evidenţa, realizează controlul şi supravegherea privind procurarea, înstrăinarea, deţinerea, păstrarea, portul şi folosirea armelor şi muniţiilor, precum şi privind efectuarea operaţiunilor cu acestea, în condiţiile prezentei legi; c) efectuează constatarea tehnico-științifică balistică, examinarea tehnică periodică, marcarea de trasabilitate, trageri experimentale din arme cu includerea tuburilor de cartuşe şi a gloanţelor trase în colecţia de tuburi de cartuşe şi gloanţe trase a Ministerului Afacerilor Interne, sistematizate după tip, marcă, model, calibru, serie, număr, după an de producere şi după lotul acestora; d) notifică autorităţile abilitate în domeniu ale statelor străine şi organizaţiile internaţionale relevante despre transferul de arme şi muniţii efectuat de pe teritoriul Republicii Moldova către acestea; e) administrează Registrul de stat al armelor; g) emite prescripţii privind înlăturarea încălcării condiţiilor de licenţiere.

În ceea ce privește condițiile de acordare și menținere a dreptului de deținere sau de port și folosire a armelor, art. 7 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 130/2012 prevede că, permisele prevăzute la alin. (1) nu se acordă persoanelor care se află în una din următoarele situaţii: a) sînt învinuite sau inculpate în cauze penale pentru fapte săvîrşite cu intenţie, potrivit legislaţiei în vigoare.

Conform art. 18 alin. (2) lit. a) din aceeași lege, limitarea dreptului de proprietate prin interdicţia de posesie a armelor se aplică dacă titularul: a) se află în una din situaţiile specificate la art. 7 alin. (2) lit. a), b) şi/sau h).

Iar, potrivit art. 18 alin. (4), în cazul în care titularul se află în una din situaţiile specificate la alin. (1), (2) sau (3), organul de poliţie competent retrage permisul de armă, iar titularul este obligat să depună armele şi întreaga cantitate de muniţii aferente la organul de poliţie în a cărui rază de competenţă teritorială îşi are domiciliul ori este obligat să le înstrăineze în condiţiile prezentei legi.

Totodată, art. 19 alin. (2) din Legea nr. 130/2012 stabilește că, suspendarea dreptului de deţinere sau de port şi de folosire a armelor se dispune pentru întreaga perioadă în care persoana se află în una din situaţiile specificate la art. 18 alin. (2).

Potrivit alin. (4) al aceluiași articol, pe perioada suspendării dreptului de deţinere sau de port şi de folosire a armelor, permisul de armă se retrage de către organul de poliţie care a dispus măsura, iar armele şi întreaga cantitate de muniţii deţinute se depun în 24 de ore la organul de poliţie în a cărui rază de competenţă teritorială titularul îşi are domiciliul, cu excepţia situaţiei în care acestea se ridică de către organul de poliţie.

Prin urmare, din coroborarea normelor legale menționate rezultă că legiuitorul a instituit o consecință juridică expresă pentru situația în care titularul dreptului asupra armelor dobândește statutul de învinuit sau inculpat pentru comiterea unei infracțiuni cu intenție. Într-o asemenea situație, interdicția de posesie, suspendarea dreptului de deținere sau de port și folosire, precum și retragerea permisului de armă constituie măsuri prevăzute nemijlocit de lege.

În prezenta cauză, aplicarea acestor prevederi a fost determinată de existența statutului procesual de învinuit al reclamantului, situație despre care Inspectoratul Național de Securitate Publică a fost informat oficial de organul de urmărire penală anterior emiterii Deciziei nr. 80 din 04 noiembrie 2021.

Prin urmare, în raport cu situația de fapt stabilită în prezenta cauză, instanța constată că, la momentul emiterii Deciziei nr. 80 din 04 noiembrie 2021, reclamantul se afla în situația juridică expres prevăzută de art. 7 alin. (2) lit. a) și art. 18 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 130/2012, respectiv avea statut de învinuit în cadrul unei cauze penale pentru fapte săvârșite cu intenție.

În acest context, instanța nu poate ignora faptul că ulterior emiterii actului administrativ contestat Curtea Constituțională a examinat chiar constituționalitatea prevederilor art. 7 alin. (2) lit. a) și art. 18 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 130/2012, în cadrul sesizării nr. 238g/2024, ridicate în interesele lui Dorin Damir în cauza de contencios administrativ în care era contestată Decizia INSP nr. 80 din 04 noiembrie 2021. Acest fapt este consemnat expres la §§1, 8-11 din Hotărârea Curții Constituționale nr. 14 din 13 noiembrie 2025.

Prin Hotărârea nr. 14 din 13 noiembrie 2025, Curtea Constituțională a respins sesizarea și a recunoscut constituționale prevederile art. 7 alin. (2) lit. a) și art. 18 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 130/2012.

Sub acest aspect, este relevantă aprecierea Curții Constituționale de la §45, potrivit căreia normele contestate stabilesc că titularului dreptului de proprietate asupra armelor, care este învinuit sau inculpat în cauze penale pentru fapte comise cu intenție, îi este interzis să posede arme. La §46, Curtea a constatat că aceste norme sunt accesibile, clare și previzibile, iar exigența legalității ingerinței este îndeplinită.

În ceea ce privește dreptul de proprietate, Curtea Constituțională a constatat la §40 că interdicția de posesie a armelor aplicată persoanei care are statut de învinuit sau inculpat în cauze penale pentru fapte comise cu intenție reprezintă o limitare a exercițiului dreptului său de proprietate. Prin urmare, Curtea a constatat incidența articolelor 46 și 127 din Constituție.

Totodată, la §41, Curtea a stabilit că verificarea constituționalității normelor contestate trebuie realizată prin prisma articolelor 46, 127 și 54 din Constituție, inclusiv sub aspectul caracterului justificat al limitării dreptului de proprietate.

În acest sens, Curtea Constituțională a constatat, la §49, că interdicția de posesie a armelor în cazul persoanei care deține arme și este învinuită sau inculpată pentru comiterea unei infracțiuni cu intenție urmărește buna desfășurare a procesului penal și protecția drepturilor altor persoane, scopuri care pot fi subsumate prevenirii comiterii infracțiunilor și protecției drepturilor, libertăților și demnității altor persoane, prevăzute de articolul 54 alin. (2) din Constituție.

Prin urmare, nu poate fi reținută susținerea reclamantului potrivit căreia actul administrativ contestat nu ar urmări un interes public determinat. Scopul măsurii rezultă din însăși reglementarea legală și a fost confirmat de Curtea Constituțională prin raportare la prevenirea comiterii infracțiunilor și protecția drepturilor, libertăților și demnității altor persoane.

În ceea ce privește proporționalitatea măsurii, instanța reține că, la §60, Curtea Constituțională a calificat limitarea posesiei armelor prevăzută de normele contestate drept o măsură de siguranță orientată spre asigurarea ordinii publice și a constatat că aceasta asigură un echilibru corect între interesele generale ale comunității și protecția dreptului de proprietate privată.

Potrivit art. 29 din Codul administrativ, orice măsură întreprinsă de autoritățile publice prin care se afectează drepturile sau libertățile prevăzute de lege trebuie să corespundă principiului proporționalității. O măsură întreprinsă de autoritățile publice este proporțională dacă: a) este potrivită pentru atingerea scopului urmărit în temeiul împuternicirii atribuite prin lege; b) este necesară pentru atingerea scopului; c) este rezonabilă. Măsura întreprinsă de autoritățile publice este una rezonabilă dacă ingerința produsă prin ea nu este disproporțională în raport cu scopul urmărit.

Mai mult, la §61, Curtea Constituțională a avut în vedere nivelul înalt de risc pentru viață inerent utilizării armelor de foc, obligația statului de a stabili măsuri preventive adecvate orientate spre siguranța publică și obligația specială de diligență a autorităților naționale în protecția siguranței publice, concluzionând că prevederile criticate sunt necesare într-o societate democratică.

Iar la §62, Curtea Constituțională a concluzionat că, având în vedere marja discreționară largă a statului în domeniul reglementării controlului utilizării armelor, caracterul adecvat al măsurii în raport cu scopul urmărit și caracterul limitat în timp al acesteia, prevederile contestate nu afectează în mod disproporționat dreptul de proprietate garantat de articolele 46 și 127, coroborate cu articolul 54 din Constituție.

Aceste constatări ale Curții Constituționale sunt aplicabile în mod direct situației juridice deduse judecății, întrucât Decizia nr. 80 din 04 noiembrie 2021 a fost emisă tocmai în temeiul normelor a căror constituționalitate a fost examinată în HCC nr. 14 din 13 noiembrie 2025, iar cauza constituțională a avut ca punct de plecare aceeași situație juridică a reclamantului.

În aceste condiții, instanța constată că limitarea dreptului de proprietate prin interdicția de posesie a armelor, suspendarea dreptului de deținere sau de port și folosire a armelor și retragerea permiselor de armă nu constituie o măsură lipsită de temei legal sau disproporționată, ci

reprezintă consecința juridică prevăzută de legiuitor pentru situația în care titularul armelor are statut de învinuit sau inculpat pentru o infracțiune săvârșită cu intenție.

Măsura dispusă prin Decizia nr. 80 din 04 noiembrie 2021 nu reprezintă o privare definitivă de proprietate, ci o limitare temporară a exercițiului dreptului asupra unor bunuri supuse unui regim juridic special. Potrivit art. 19 alin. (5) din Legea nr. 130/2012, suspendarea încetează atunci când titularul nu mai are calitatea de învinuit sau inculpat pentru infracțiuni comise cu intenție, iar permisul de armă, armele și munițiile urmează a fi restituite. Acest caracter temporar al măsurii a fost reținut expres și de Curtea Constituțională.

În aceeași ordine de idei, instanța constată că măsura contestată este aptă să realizeze scopul urmărit de legiuitor, întrucât împiedică exercitarea dreptului de posesie și folosire a armelor pe perioada în care titularul se află în situația juridică expres prevăzută de lege. Totodată, aceasta este limitată în timp și este aplicabilă numai persoanelor care se află într-o situație procesuală expres determinată de lege.

Prin urmare, nu poate fi reținută teza reclamantului potrivit căreia autoritatea publică ar fi trebuit să efectueze o apreciere individuală asupra gradului concret de pericol pe care îl prezintă fiecare armă sau fiecare titular. În cazul prevăzut de art. 7 alin. (2) lit. a) și art. 18 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 130/2012, legiuitorul a stabilit deja criteriul juridic în baza căruia se aplică măsura, iar autoritatea competentă constată existența situației juridice respective și aplică consecințele prevăzute de lege.

În aceste condiții, nu poate fi reținut argumentul reclamantului potrivit căruia aplicarea măsurii ar fi fost condiționată de existența unei condamnări definitive. Or, însăși norma legală stabilește ca situație relevantă existența statutului de învinuit sau inculpat, iar nu existența unei hotărâri definitive de condamnare.

De asemenea, nu poate fi reținut argumentul reclamantului potrivit căruia măsura ar fi fost nelegală pentru faptul că infracțiunile imputate nu ar fi fost săvârșite prin folosirea armelor. Din conținutul art. 7 alin. (2) lit. a) și art. 18 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 130/2012 nu rezultă o asemenea condiție. Criteriul stabilit de legiuitor este existența statutului de învinuit sau inculpat pentru o faptă săvârșită cu intenție.

Cât privește invocarea prezumției nevinovăției, instanța reține că problema a fost examinată în mod expres de Curtea Constituțională în prezenta cauză. La §32 din HCC nr. 14/2025, Curtea a pornit de la faptul că articolul 21 din Constituție garantează prezumția de nevinovăție și a examinat dacă procedura privind aplicarea restricției asupra dreptului de a deține arme implică soluționarea unei acuzații în materie penală. Curtea a constatat că prevederile contestate nu implică soluționarea unei acuzații în materie penală și, în consecință, a constatat că articolul 21 din Constituție nu este incident în această cauză.

Prin urmare, argumentul reclamantului întemeiat pe prezumția nevinovăției nu poate conduce la anularea Deciziei nr. 80 din 04 noiembrie 2021, întrucât măsura contestată nu reprezintă o constatare a vinovăției penale și nu soluționează cauza penală în care reclamantul avea statut de învinuit.

În același timp, instanța reține că la §36 Curtea Constituțională a examinat argumentul potrivit căruia suspendarea dreptului de posesie a armelor ar lipsi persoana de mijloace de apărare a integrității sale fizice și psihice. Curtea a constatat că dreptul la viață și la integritate fizică și psihică nu impune garantarea unui drept de a purta arme de foc și a subliniat că folosirea armelor reprezintă o activitate periculoasă, care justifică obligația pozitivă a statelor de a adopta și implementa măsuri destinate garantării siguranței publice. În consecință, Curtea a constatat că nici articolul 24 din Constituție nu este incident.

Prin urmare, împrejurările invocate de reclamant privind activitatea sa profesională anterioară, riscurile pretins existente pentru securitatea sa și a familiei sale și necesitatea deținerii armelor pentru autoapărare nu pot înlătura aplicarea normelor speciale din Legea nr. 130/2012.

Nu poate fi reținut nici argumentul reclamantului referitor la faptul că, la momentul emiterii Deciziei nr. 80, acesta se afla în stare de arest și, prin urmare, nu avea acces efectiv la arme. Norma legală nu condiționează aplicarea măsurii de existența accesului efectiv al persoanei la arme la momentul emiterii actului, ci de existența situației juridice prevăzute de art. 7 alin. (2) lit. a) și art. 18 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 130/2012.

Cât privește critica privind lipsa audierii reclamantului, instanța reține că, în prezenta cauză, circumstanța care a determinat emiterea actului administrativ era una obiectivă și verificabilă, respectiv existența statutului de învinuit, confirmată oficial de organul de urmărire penală. Or, explicațiile reclamantului referitoare la experiența sa în domeniul armelor, activitatea profesională, participarea la activități sportive sau riscurile personale invocate nu puteau înlătura existența condiției prevăzute expres de lege.

Cu alte cuvinte, audierea reclamantului nu putea transforma într-o situație permisă de lege o situație pe care legiuitorul a calificat-o expres drept incompatibilă cu posesia armelor. Or, în cazul de față, nu este vorba despre o apreciere liberă a autorității asupra oportunității de a permite sau nu deținerea armelor, ci despre aplicarea unei consecințe juridice prevăzute de lege în prezența condiției stabilite de aceasta.

În ceea ce privește motivarea actului administrativ, instanța constată că, potrivit art. 31 și art. 118 din Codul administrativ, actul administrativ individual trebuie să fie motivat, iar motivarea trebuie să permită identificarea temeiurilor de fapt și de drept care au determinat soluția adoptată.

În speță, însă, din conținutul Deciziei nr. 80 rezultă atât situația juridică ce a determinat intervenția autorității, existența statutului de învinuit, cât și normele speciale în temeiul cărora au fost dispuse măsurile, respectiv art. 7 alin. (2) lit. a), art. 18 alin. (2) lit. a) și art. 19 alin. (2) și (4) din Legea nr. 130/2012. Prin urmare, nu poate fi susținut că reclamantul nu a putut identifica temeiul juridic și factual al măsurii.

Faptul că autoritatea nu a expus în detaliu fiecare dintre circumstanțele personale invocate ulterior de reclamant nu determină, în sine, ilegalitatea actului, în condițiile în care asemenea circumstanțe nu constituiau condiții legale pentru neaplicarea măsurii prevăzute de art. 7 alin. (2) lit. a) și art. 18 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 130/2012.

În ceea ce privește actele emise în procedura prealabilă, instanța constată că prin răspunsul INSP nr. 34/17-D-28/24 din 25 ianuarie 2024 cererea prealabilă a fost examinată și respinsă ca neîntemeiată, autoritatea menținând poziția că Decizia nr. 80 din 04 noiembrie 2021 este legală și conformă prevederilor normative. La rândul său, Inspectoratul General al Poliției, prin răspunsul nr. 34/2-530 din 01 februarie 2024, a examinat plângerea în calitate de organ ierarhic superior și a constatat lipsa unor devieri de la rigorile normative la emiterea actului contestat.

Or, odată ce instanța constată legalitatea Deciziei nr. 80 din 04 noiembrie 2021, nu există temei pentru anularea actelor emise în procedura prealabilă, întrucât acestea reprezintă rezultatul examinării plângerilor reclamantului și mențin, în mod justificat, actul administrativ inițial.

În același timp, nu există temei juridic pentru obligarea autorității publice la restituirea armelor ridicate în executarea Deciziei nr. 80 din 04 noiembrie 2021. Or, ridicarea armelor și muniților a constituit o consecință a aplicării măsurii prevăzute de art. 19 alin. (4) din Legea nr. 130/2012, iar cât timp măsura de suspendare a dreptului de deținere sau de port și folosire a armelor este legală, nu poate fi dispusă restituirea acestora în temeiul pretinsei ilegalități a actului administrativ.

Prin urmare, instanța constată că Decizia Inspectoratului Național de Securitate Publică nr. 80 din 04 noiembrie 2021 a fost emisă de autoritatea competentă, în baza și în executarea prevederilor speciale ale Legii nr. 130/2012, în condițiile existenței la acel moment a situației juridice prevăzute de art. 7 alin. (2) lit. a) din lege. Măsura aplicată a avut un temei legal expres, a urmărit un scop legitim și, prin caracterul său temporar, a fost considerată de legiuitor ca măsură necesară pentru protejarea ordinii și siguranței publice.

În consecință, argumentele reclamantului referitoare la încălcarea prezumției nevinovăției, disproporționalitatea măsurii, lipsa unui pericol concret, necesitatea armelor pentru apărarea sa și a familiei, caracterul sportiv al folosirii unora dintre arme, lipsa folosirii armelor la comiterea infracțiunilor, precum și lipsa unei condamnări definitive, nu sunt de natură să răstoarne concluzia privind legalitatea actului administrativ contestat.

Instanța ajunge astfel la concluzia că nu au fost stabilite temeiuri de fapt sau de drept care să justifice anularea Deciziei Inspectoratului Național de Securitate Publică nr. 80 din 04 noiembrie 2021, iar, în consecință, nici pentru anularea răspunsului INSP nr. 34/17-D-28/24 din 25 ianuarie 2024 și a răspunsului Inspectoratului General al Poliției nr. 34/2-530 din 01 februarie 2024, emise în procedura prealabilă.

În aceeași măsură, nefiind constatată ilegalitatea măsurii în temeiul căreia au fost ridicate armele, nu există temei pentru obligarea Inspectoratului Național de Securitate Publică și a Inspectoratului General al Poliției la restituirea armelor ridicate.

Instanța de judecată reiterează prevederile art.137 din Codului administrativ, potrivit cărui în exercitarea dreptului discreționar atribuit, autoritățile publice trebuie să acționeze cu bună-credință în limitele legal stabilite şi cu respectarea scopului pentru care le-a fost atribuit dreptul. Dacă autoritatea publică poate decide discreționar şi doar una din mai multe consecințe juridice este legală, atunci dreptul discreționar al autorității publice se reduce la alegerea consecinței juridice/soluției legale. Stările de fapt identice în esență se tratează identic. O tratare neidentică a

două stări de fapt identice se admite numai dacă există un motiv obiectiv. Dacă într-un caz autoritatea publică şi-a exercitat dreptul discreționar într-un anumit mod, atunci în cazuri similare ea este obligată să își exercite dreptul discreționar în acelaşi mod. Această regulă nu se aplică dacă autoritatea publică intenționează să își schimbe în viitor practica de exercitare a dreptului discreționar în cazuri similare.

În esență dreptul discreționar al autorității publice este de a permite autorităţii să răspundă flexibil la diferite probleme. În acest fel, autoritatea publică poate lua decizii individuale în cadrul unui cadru legal, făcând astfel posibilă realizarea unui echilibru între obiectivul legal abstract şi circumstanțele reale a unei situații concrete. În special, discreția oferă un loc pentru un test de rapiditate şi echitate. La discreția autorităţii, trebuie să fie determinată o consecință legală din mai multe măsuri posibile, permise în fiecare caz.

Potrivit art.225 alin.(2) Cod administrativ, verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreționar se limitează la faptul dacă autoritatea publică: a) și-a exercitat dreptul discreționar; b) a luat în considerare toate faptele relevante; c) a respectat limitele legale ale dreptului discreționar; d) și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege.

Prin prisma prevederilor Codului administrativ, instanțele de judecată nu doar verifică legalitatea unui act administrativ, ci realizează verificarea exercitării de către autoritatea publică a întregii activități, a dreptului discreționar. Prin dreptul discreționar al autorității publice se subînțelege puterea de care dispune autoritatea publică, în baza legii, să hotărască fie necesitatea actului însuși, fie cuprinsul lui, fie momentul adoptării lui, în funcție de interesul general pe care trebuie sa-l satisfacă continuu și permanent serviciul public.

Raportând normele legale precitate la circumstanțele faptice stabilite, instanța judecătorească a ajuns la concluzia că, la emiterea actului contestat de reclamant, autoritatea publică şi-a exercitat dreptul discreționar, luând în considerare toate faptele relevante, respectând limitele legale ale dreptului discreționar, conform scopului acordat prin lege.

Temeiurile invocate de către reclamant întru anularea actului administrativ contestat, nu ating nivelul minim pentru a fi considerate de către instanța de judecată ca temeiuri suficiente pentru anularea deciziei contestate. Or, simplul dezacord al reclamantului cu Decizia Inspectoratului Național de Securitate Publică nr. 80 din 04 noiembrie 2021 nu constituie un motiv suficient pentru anularea actului administrativ.

În contextul celor relatate, instanța subliniază că, pentru a fi anulat un act administrativ, reclamantul exercitând dreptul său la acțiune, urmează nu doar la general să-și expună dezacordul cu activitatea administrativă, ci să-și întemeieze cererea de chemare în judecată pe prevederile exprese a legii: 1) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal în fond ca fiind emis contrar prevederilor legii, să indice expres care anume norme legale, în viziunea lui, au fost încălcate; 2) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea competenței, urmează să facă referire la normele juridice care reglementează competența, astfel, încât să dovedească încălcarea acesteia; 3) în cazul în care invocă că actul

administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea procedurii stabilite, urmează să indice expres normele procedurale care au fost încălcate.

Prin prisma circumstanțelor expuse și prevederilor legale enunțate supra, instanţa de judecată constată, la caz, netemeinicia cerințelor reclamantului privind anularea Deciziei Inspectoratului Național de Securitate Publică nr. 80 din 04 noiembrie 2021, iar alegațiile invocate în susținerea acțiunii poartă caracter formal, nefiind confirmate prin probe pertinente și concludente, au fost combătute prin argumentele autorității publice pârâte și actele prezentate

Suplimentar, instanţa de judecată remarcă prevederile art. 6 § 1 din CEDO, care oglindeşte că orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public şi într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanţă independentă şi imparţială, instituită de lege, care va hotărî, fie asupra încălcării drepturilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzaţii în materie penală îndreptate împotriva sa.

Instanța nu se expune asupra fiecărui argument invocat de participanții la proces, ținând cont de Avizul nr. 11 din 2008 al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni, în atenția Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei, din care rezultă că, motivarea hotărârii nu trebuie înțeleasă ca necesitând un răspuns la fiecare argument invocat. Or, potrivit jurisprudenței Curții Europene, pentru a răspunde cerințelor procesului echitabil, motivarea trebuie să evidențieze că, judecătorul a examinat chestiunile esențiale prezentate și nu trebuie interpretată ca impunând un răspuns detaliat la fiecare argument (Van de Hurk vs Țările de Jos, 19 aprilie 1994 , pct.61, seria A, nr.288).

Potrivit art. 224 alin. (1) lit. f) din Codul administrativ, examinând acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă una dintre următoarele hotărâri: respinge acțiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sunt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărâri prevăzute la lit.a)–e).

Față de cele constatate, instanța consideră că acțiunea înaintată de Damir Dorin privind anularea Deciziei Inspectoratului Național de Securitate Publică nr. 80 din 04 noiembrie 2021, anularea Deciziei Inspectoratului Național de Securitate Publică nr. 34/17-D-28/24 din 25 ianuarie 2024, emisă în procedură prealabilă, anularea Deciziei Inspectoratului General al Poliției nr. 34/2-530 din 01 februarie 2024, emisă în procedură prealabilă, precum și obligarea autorităților publice la restituirea armelor ridicate din posesia reclamantului, este neîntemeiată și urmează a fi respinsă.

În conformitate cu prevederile art. 207, 224-229 din Codul administrativ al Republicii Moldova, instanța de judecată,

h o t ă r ă ș t e :

Se respinge acțiunea în contencios administrativ depusă de Damir Dorin către Inspectoratul Național de Securitate Publică și Inspectoratul General al Poliției privind anularea deciziei Inspectoratului Național de Securitate Publică nr. 80 din 04.11.2021, a decizie Inspectoratului Național de Securitate Publică nr. 34/17-D-28/24 din 25.01.2024, emisă în procedură prealabilă,

a deciziei Inspectoratului General al Poliției nr. 34/2-530 din 01.02.2024, emisă în procedură prealabilă și obligarea restituirii armelor ridicate din posesia proprietarului, ca fiind neîntemeiată.

Acțiunea în contencios administrativ depusă de Damir Dorin către Inspectoratul Național de Securitate Publică și Inspectoratul General al Poliției privind anularea ordonanței de ridicare din 21.12.2023 şi procesului-verbal de ridicare a obiectelor şi documentelor din 21.12.2023 se declară inadmisibilă în temeiul art. 207 alin. (1) și (2) lit. e) din Codul administrativ al RM coraborat cu art. 2 alin. (3) lit. b) din Codul administrativ. Se explică că, în temeiul art. 207 alin. (3) din Codul administrativ, declararea acțiunii, în partea respectivă, ca inadmisibilă în baza temeiurilor specificate la alin. (2) lit. a)–e) exclude posibilitatea adresării repetate în judecată a aceluiași reclamant cu aceeași acțiune.

Hotărârea poate fi atacată cu apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la data pronunțării dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chișinău sediul Râșcani. Motivarea apelului se prezintă la instanța de apel în termen de 30 de zile de la data notificării hotărârii motivate. Dacă se depune împreună cu apelul, motivarea apelului se depune la Judecătoria Chișinău sediul Râșcani.

Președintele ședinței,
Judecător — Cristina Panfil